

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 09, 2014

Nummer 9, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:527](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:533](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:539](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:530](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:531](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:528](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:536](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:537](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:535](#) 11-03-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:538](#) 11-03-2014

RECHTSPRAAK

Het hof is van oordeel dat gezien de indringendheid van de teksten en de wijze waarop en de frequentie waarmee verdachte op die dag contact heeft gezocht met zijn ex-vrouw, gesproken kan worden van belaging. In aanmerking genomen hetgeen de bewijsvoering inhoudt omtrent de aard, de duur, de frequentie en de intensiteit van de gedragingen van de verdachte, de omstandigheden waaronder deze hebben plaatsgevonden en de invloed daarvan op het persoonlijk leven en de persoonlijke vrijheid van [betrokkene 1] is het oordeel van het hof dat sprake is van ‘stelselmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer’ als bedoeld in artikel 285b Sr niet zonder meer begrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd heeft geoordeeld dat de verdachte ‘stelselmatig’ inbreuk heeft gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van [betrokkene 1], zoals bewezen is verklaard.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof is van oordeel dat gezien de indringendheid van de teksten en de wijze waarop en de frequentie waarmee verdachte op die dag contact heeft gezocht met zijn ex-vrouw, gesproken kan worden van belaging. Verdachte was sinds 8 november 2008 op de hoogte van het feit dat zijn ex-vrouw geen contact met hem wenste. Desondanks heeft hij haar gedurende genoemde korte periode veelvuldig en op zeer indringende wijze lastiggevallen met de bedoeling om tegen haar uitdrukkelijke wens in contact te krijgen.

In aanmerking genomen hetgeen de bewijsvoering inhoudt omtrent de aard, de duur, de frequentie en de intensiteit van de gedragingen van de verdachte, de omstandigheden waaronder deze hebben plaatsgevonden en de invloed daarvan op het persoonlijk leven en de persoonlijke vrijheid van [betrokkene 1] is het oordeel van het hof dat sprake is van ‘stelselmatige inbreuk op de persoonlijke levenssfeer’ als bedoeld in artikel 285b Sr niet zonder meer begrijpelijk. De bewezenverklaring is in dat opzicht ontoereikend gemotiveerd.

Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 5 tenlastegelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, standplaats Leeuwarden en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:533

Zaaknummer: 12/01815

Wetsartikelen: 285b Sr

RECHTSPRAAK

Het kennelijke oordeel van het hof dat er geen reden bestond om het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen om alsnog in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, is niet zonder meer begrijpelijk. Dat leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en het naar aanleiding daarvan gewezen arrest. Het middel is terecht voorgesteld.

Het middel klaagt over de beslissing van het hof tot het verlenen van verstek tegen de niet-verschenen verdachte.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Indien de dagvaarding van een verdachte die geen bekende woon- of verblijfplaats in Nederland heeft, overeenkomstig de wettelijke regels is betekend, mag de rechter overgaan tot berechting van de zaak. Het recht van de verdachte op berechting in zijn tegenwoordigheid moet dan worden afgewogen tegen het algemeen belang, in het bijzonder het belang van een behoorlijke rechtspleging, waaronder de afdoening van de zaak binnen een redelijke termijn. Dat belang zou in het gedrang kunnen komen in gevallen waarin de woon- of verblijfplaats van de verdachte die verstek heeft laten gaan, onbekend is (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, NJ 2002/317, r.o. 3.33). Die situatie doet zich hier echter niet voor. Het onderhavige geval wordt immers daardoor gekenmerkt dat – kennelijk na de betekening van de appèldagvaarding doch voor de aanvang van het onderzoek ter terechtzitting – naar het hof blijktens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep heeft vastgesteld, alsnog een adres van de verdachte bekend is geworden (vgl. HR 22 juni 2004, ECLI:NL:HR:2004:AO9097, NJ 2004/607, r.o. 3.5). Uit de stukken van het geding kan niet blijken dat een afschrift van de appèldagvaarding aan dit adres is toegezonden, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is geschied.

Gelet hierop is het kennelijke oordeel van het hof dat er geen reden bestond om het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen om alsnog in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, niet zonder meer begrijpelijk. Dat leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en het naar aanleiding daarvan gewezen arrest.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:530

Zaaknummer: 13/01255

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

In het licht van de conclusie van de advocaat-generaal moet artikel 164 lid 4 WvW 1994 aldus worden uitgelegd dat in de gevallen waarin op grond van lid 2 het rijbewijs is ingevorderd, de officier van justitie in dergelijke gevallen bevoegd is dat rijbewijs onder zich te houden, tenzij gelet op bijzondere omstandigheden toch niet gezegd kan worden dat ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid van herhaling, en behoudens klemmende redenen om van die maatregel af te zien.

De rechtbank heeft het klaagschrift van de klager strekkende tot teruggave aan hem van zijn ingehouden rijbewijs, gegrond verklaard. Nu die beslissing afwijkt van het door de officier van justitie dienaangaande in raadkamer ingenomen standpunt, kan deze in zijn beroep worden ontvangen en kan zijn middel, dat zich met een rechts- en een motiveringsklacht keert tegen die grondverklaring, in behandeling worden genomen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. In het licht van de in de conclusie van de advocaat-generaal onder 6 weergegeven wetsgeschiedenis moet artikel 164 lid 4 WvW 1994 aldus worden uitgelegd dat in de gevallen waarin op grond van lid 2 van genoemde bepaling het rijbewijs is ingevorderd, steeds sprake is van een wettelijk vermoeden van recidivegevaar ter zake van die gevallen en dat de officier van justitie bijgevolg in dergelijke gevallen bevoegd is dat rijbewijs onder zich te houden, tenzij gelet op bijzondere omstandigheden toch niet gezegd kan worden dat ernstig rekening moet worden gehouden met de mogelijkheid van herhaling, en behoudens klemmende redenen om van die maatregel af te zien (vgl. HR 3 juni 1997, ECLI:NL:HR:1997:ZDo743, NJ 1997/548). Gelet hierop is de bestreden beschikking ontoereikend gemotiveerd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Lelystad, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:538

Zaaknummer: 12/03806

Wetsartikelen: 164 WVV 1994

RECHTSPRAAK

De Hoge Raad is van oordeel dat de aangevoerde klachten geen behandeling in cassatie rechtvaardigen omdat de verdachte klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep dan wel omdat de klachten klaarblijkelijk niet tot cassatie kunnen leiden.

De Hoge Raad beoordeelt de ontvankelijkheid van het beroep.

Bij de stukken van het geding bevinden zich:

(i) een akte van cassatie, inhoudende dat een medewerker ter griffie van het hof 'daartoe gemachtigd blijktens de aan deze akte gehechte volmacht' op 18 februari 2013 heeft verklaard beroep in cassatie in te stellen tegen het bestreden arrest van 23 januari 2013;

(ii) voormelde volmacht, inhoudende – kort gezegd – dat de raadsman als daartoe door de verdachte bepaaldelijk gevolmachtigd aan de griffiemedewerker volmacht verleent om tegen voormeld arrest beroep in cassatie in te stellen; blijktens de daarop geplaatste stempelafdruk is deze volmacht op 5 februari 2013 ter strafgriffie van het hof ingekomen.

Nu het op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad gezonden dossier geen aanwijzingen bevat voor het oordeel dat het eerst op 18 februari 2013 instellen van het beroep het gevolg is van een aan de verdachte toe te rekenen ambtelijk verzuim, stuit de ontvankelijkheid van het beroep niet af op de omstandigheid dat het beroep eerst is ingesteld na het verstrijken van de cassatietermijn.

De Hoge Raad is evenwel van oordeel dat de aangevoerde klachten geen behandeling in cassatie rechtvaardigen omdat de verdachte klaarblijkelijk onvoldoende belang heeft bij het cassatieberoep dan wel omdat de klachten klaarblijkelijk niet tot cassatie kunnen leiden.

De Hoge Raad zal daarom – gezien artikel 80a van de Wet op de rechterlijke organisatie en gehoord de advocaat-generaal – het beroep niet-ontvankelijk verklaren. De Hoge Raad verklaart het beroep in cassatie niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:531

Zaaknummer: 13/02181

Wetsartikelen: 80a RO

RECHTSPRAAK

De beschikking houdt niet in dat de ongewenstverklaring wordt ingetrokken noch dat zij met terugwerkende kracht wordt opgeheven. De beschikking kan derhalve niet in die zin worden verstaan dat de beschikking tot ongewenstverklaring van 20 maart 2007 geacht moet worden nimmer te zijn gegeven. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

De aanvrager is bij beschikking van 20 maart 2007 op grond van artikel 67 Vreemdelingenwet 2000 tot ongewenst vreemdeling verklaard. Deze beschikking houdt onder meer in dat '[d]e ongewenstverklaring (...) van kracht [blijft] tot het moment dat deze wordt opgeheven'. Het hof heeft de aanvrager veroordeeld voor het verblijven in Nederland terwijl hij wist dat hij tot ongewenst vreemdeling was verklaard. In de aanvraag wordt aangevoerd dat de zaak niet zou hebben geleid tot die veroordeling, indien het hof bekend was geweest met een beschikking en de daarin vervatte overwegingen van de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van 22 november 2012. Die beschikking houdt onder meer in:

'Op grond van de thans bekende feiten en omstandigheden bestaat aanleiding de ongewenstverklaring van betrokkene op te heffen en zijn verblijfsvergunning niet in te trekken. Immers, thans is geen sprake meer van een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving door de persoonlijke gedragingen van betrokkene.'

De beschikking is op 22 november 2012 bekendgemaakt zodat het besluit ingevolge artikel 3:40 van de Algemene wet bestuursrecht met ingang van die datum in werking is getreden. De beschikking houdt niet in dat de ongewenstverklaring wordt ingetrokken noch dat zij met terugwerkende kracht wordt opgeheven. De beschikking kan derhalve niet in die zin worden verstaan dat de beschikking tot ongewenstverklaring van 20 maart 2007 geacht moet worden nimmer te zijn gegeven. Het moet ervoor worden gehouden dat de ongewenstverklaring met ingang van 22 november 2012 (de datum van de bekendmaking van de beschikking), derhalve na de bestreden uitspraak, is opgeheven.

Aangezien de in de aanvraag bedoelde opheffing van de ongewenstverklaring zich pas na het wijzen van de onder 1 vermelde uitspraak heeft voorgedaan, is te dezen geen sprake van een gegeven als bedoeld onder 3.1. De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:539

Zaaknummer: 13/06257

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

De verdachte klaagt dat de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd. Oordeel van de Hoge Raad: het hof heeft geoordeeld dat uit de feiten en omstandigheden die uit de gebezigde bewijsmiddelen blijken, rechtstreeks volgt dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld. Dat oordeel is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk. De benadeelde partij klaagt over de niet-ontvankelijkheid in haar vordering tot vergoeding van de geleden immateriële schade. Oordeel van de Hoge Raad: voor de vergoeding van immateriële schade als hier gevorderd, is vereist dat het bestaan van geestelijk letsel waardoor iemand in zijn persoon is aangetast, in rechte kan worden vastgesteld, hetgeen in het algemeen slechts het geval zal zijn indien sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld (vgl. HR 22 februari 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5356, NJ 2002/240 en HR 9 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI8583, NJ 2010/387). Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het namens de verdachte voorgestelde middel: Het middel klaagt dat de bewezenverklaring voor zover inhoudende dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld, ontoereikend is gemotiveerd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Zoals de Hoge Raad heeft geoordeeld in zijn arrest van 28 februari 2012, ECLI:NL:HR:2012:BR2342, NJ 2012/518 en vervolgens nader heeft toegelicht in zijn arrest van 15 oktober 2013, ECLI:NL:HR:2013:963, moeten – mede met het oog op het strafverzwarende gevolg dat het bestanddeel ‘voorbedachte raad’ heeft – aan de vaststelling dat voor de verdachte de voor voorbedachte raad vereiste gelegenheid heeft bestaan om na te denken over de betekenis en de gevolgen van zijn voorgenomen daad en zich daarvan rekenschap te geven, bepaaldelijk eisen worden gesteld en dient de rechter, in het bijzonder indien de voorbedachte raad niet rechtstreeks uit de bewijsmiddelen volgt, daaraan in zijn

motivering van de bewezenverklaring nadere aandacht te geven.

Het hof heeft geoordeeld dat uit de feiten en omstandigheden die uit de gebezigde bewijsmiddelen blijken, rechtstreeks volgt dat de verdachte met voorbedachte raad heeft gehandeld. Dat oordeel is ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het namens de benadeelde partij voorgestelde middel:

Het middel klaagt over de niet-ontvankelijkverklaring van de benadeelde partij in haar vordering tot vergoeding van geleden immateriële schade.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft de niet-ontvankelijkverklaring gegrond op zijn oordeel dat de behandeling van de desbetreffende vordering een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert. Daarbij heeft het hof in het bijzonder in aanmerking genomen dat de rechtsvraag of de verdachte naar burgerlijk recht aansprakelijk is voor de door de benadeelde partij geleden immateriële schade niet eenvoudig te beoordelen valt. Dit oordeel is niet onbegrijpelijk in aanmerking genomen dat voor vergoeding van immateriële schade als hier gevorderd, is vereist dat het bestaan van geestelijk letsel waardoor iemand in zijn persoon is aangetast, in rechte kan worden vastgesteld, hetgeen in het algemeen slechts het geval zal zijn indien sprake is van een in de psychiatrie erkend ziektebeeld (vgl. HR 22 februari 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5356, NJ 2002/240 en HR 9 oktober 2009, ECLI:NL:HR:2009:BI8583, NJ 2010/387).

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, vermindert deze in die zin dat deze zeven jaren en zes maanden beloopt en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:528

Zaaknummer: 12/02257

Wetsartikelen: 289 Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

In de overwegingen van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat de aan [benadeelde partij 1] toegekende vordering, voor zover betrekking hebbend op de overige materiële schade, en de aan [benadeelde partij 2] toegekende vordering niet in aanmerking komen om in mindering te worden gebracht, omdat tegenover de schade waarop die vorderingen zien niet een corresponderend voordeel voor de betrokkene staat. Dit oordeel van het hof geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op de inhoud van de in 2.3 onder (ii) en (iii) weergegeven voegingsformulieren niet onbegrijpelijk.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte slechts een gedeelte van de in rechte toegekende vorderingen van de benadeelde partijen tot vergoeding van de geleden materiële schade in mindering heeft gebracht op het wederrechtelijk verkregen voordeel.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Bij de bepaling van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel moet worden geschat, wordt de aan een benadeelde derde in rechte toegekende vordering overeenkomstig artikel 36e lid 8 Sr in mindering gebracht. Bij de toepassing van deze regeling komt, zoals de Hoge Raad heeft overwogen in zijn arrest van 11 april 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA5438, NJ 2000/590, slechts in aanmerking de in rechte onherroepelijk toegekende vordering van een (rechts)persoon die strekt tot vergoeding van diens schade als gevolg van het feit waarop de ontnemingsvordering (mede) steunt, indien en voor zover tegenover die schade een daarmee corresponderend voordeel voor de veroordeelde staat.

Het hof heeft geoordeeld dat een bedrag van € 4.000, daarbij klaarblijkelijk ziende op de aan de benadeelde partij [benadeelde partij 1] toegekende vergoeding voor materiële schade gespecificeerd als 'Inhoud kluis in contanten', in mindering moet worden gebracht op het wederrechtelijk verkregen voordeel, omdat tegenover deze schade een corresponderend voordeel voor de betrokkene staat. In de overwegingen van het hof ligt als zijn oordeel besloten dat de aan [benadeelde partij 1] toegekende vordering, voor zover betrekking

hebbend op de overige materiële schade, en de aan [benadeelde partij 2] toegekende vordering niet in aanmerking komen om in mindering te worden gebracht, omdat tegenover de schade waarop die vorderingen zien niet een corresponderend voordeel voor de betrokkene staat. Dit oordeel van het hof geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, gelet op de inhoud van de in 2.3 onder (ii) en (iii) weergegeven voegingsformulieren niet onbegrijpelijk.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:535

Zaaknummer: 12/04154

Wetsartikelen: 36e lid 8 Sr

RECHTSPRAAK

Gelet op hetgeen de raadsman van de verdachte in hoger beroep naar voren heeft gebracht (een betrouwbaarheidsverweer), was het hof niet gehouden tot een nadere motivering ten aanzien van het steunbewijs. Anders dan in de toelichting op het middel wordt betoogd, behoefde het hof niet te toetsen of aan de verdachte een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende compensatie is geboden voor het ontbreken van de mogelijkheid tot daadwerkelijke ondervraging van de getuige. Deze maatstaf is immers slechts van toepassing op gevallen waarin voldoende steunbewijs ontbreekt. Zoals hiervoor is uiteengezet, is dat in deze zaak niet het geval. Het hof heeft dan ook geen inbreuk gemaakt op het recht van de verdachte op een eerlijk proces en diens ondervragingsrecht in de zin van artikel 6 lid 1 en lid 3, aanhef en onder d, EVRM.

Het middel behelst de klacht dat het hof ten onrechte de verklaring van [betrokkene 1] voor het bewijs heeft gebezigd. Daartoe is aangevoerd dat de verdediging niet in de gelegenheid is geweest om het in artikel 6 EVRM gegarandeerde ondervragingsrecht uit te oefenen en de betrouwbaarheid van [betrokkene 1] te toetsen, terwijl daarvoor aan de verdediging niet een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende compensatie is geboden.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 8, 15 en 16 kan het middel niet tot cassatie leiden.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Conclusie A-G:

‘In de onder 7 weergegeven overwegingen, in samenhang gezien met de door het hof gebezigde bewijsmiddelen, ligt als het oordeel van het hof besloten dat de verklaringen van

[betrokkene 1] wat betreft de betrokkenheid van de verdachte bij de onderhavige poging tot zware mishandeling in voldoende mate steun vinden in andere bewijsmiddelen. Gelet op de hiervoor onder 8 weergegeven inhoud van de gebezigde bewijsmiddelen, geeft dit oordeel geen blijk van miskennis van het hiervoor geschetste toetsingskader, terwijl het evenmin onbegrijpelijk is. De verdachte heeft immers zelf verklaard dat hij een bijl aanwezig had (bewijsmiddel 6), terwijl beveiligingsbeambte [betrokkene 2] kort na het incident in het bed van de verdachte een bijl heeft aangetroffen (bewijsmiddel 3). Voorts hebben zowel de beveiligingsbeambte [betrokkene 2] (bewijsmiddel 3) als de verpleegkundige [betrokkene 3] (bewijsmiddel 4) en de verbalisant [verbalisant] (bewijsmiddel 5) letsel waargenomen op de bovenarm van [betrokkene 1] en hebben [betrokkene 2] en [betrokkene 3] verklaard dat het T-shirt van [betrokkene 1] was beschadigd c.q. bebloed. Bovendien hebben [verbalisant] en de forensische arts Westerveld (bewijsmiddel 5) naar aanleiding van onderzoek van het letsel van [betrokkene 1] geconcludeerd dat de verwonding aan zijn bovenarm kan zijn veroorzaakt door de bijl van de verdachte. Ten slotte vindt de lezing van [betrokkene 1], voor zover inhoudende dat de verdachte dronken was, dat [betrokkene 1] daarover bij de receptie heeft geklaagd, dat de verdachte vervolgens boos is geworden en dat [betrokkene 1] na het incident weer naar de receptie is gegaan, steun in de verklaring van [betrokkene 2] (bewijsmiddel 3). Nu de verklaringen van [betrokkene 1] in voldoende mate steun vinden in andere bewijsmiddelen, kon het hof zonder inbreuk te maken op het recht van de verdachte op een eerlijk proces en diens ondervragingsrecht in de zin van art. 6, eerste lid en derde lid aanhef en onder d, EVRM voor het bewijs gebruik maken van de bij de politie afgelegde verklaringen van [betrokkene 1]. Gelet op hetgeen de raadsman van de verdachte in hoger beroep naar voren heeft gebracht (een betrouwbaarheidsverweer), was het hof niet gehouden tot een nadere motivering ten aanzien van het steunbewijs. Anders dan in de toelichting op het middel wordt betoogd, behoefde het hof niet te toetsen of aan de verdachte een aan de eisen van een behoorlijke en effectieve verdediging beantwoordende compensatie is geboden voor het ontbreken van de mogelijkheid tot daadwerkelijke ondervraging van de getuige [betrokkene 1]. Deze maatstaf is immers slechts van toepassing op gevallen waarin voldoende steunbewijs ontbreekt. Zoals hiervoor is uiteengezet, is dat in deze zaak niet het geval. Het hof heeft dan ook geen inbreuk gemaakt op het recht van de verdachte op een eerlijk proces en diens ondervragingsrecht in de zin van art. 6, eerste lid en derde lid, aanhef en onder d, EVRM.'

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:537

Zaaknummer: 12/05428

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Door een kennelijke vergissing is de verkeerde beslaglijst aan de bestreden uitspraak gehecht. Het middel klaagt terecht dat de verbeurdverklaring niet naar behoren is gemotiveerd.

Het middel klaagt over de verbeurdverklaring.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ten aanzien van de in beslag genomen, nog niet teruggegeven voorwerpen heeft het hof in de bestreden uitspraak het volgende overwogen:

‘Beslag

Het onder 1 en 2 tenlastegelegde en bewezenverklaarde is begaan met betrekking tot de hierna te noemen inbeslaggenomen en nog niet teruggegeven voorwerpen. Zij behoren de veroordeelde toe. Zij zullen daarom worden verbeurd verklaard.

Het hof heeft hierbij rekening gehouden met de draagkracht van verdachte.

Het Hof:

Gelast de teruggave aan de politie van het in beslag genomen, nog niet teruggegeven voorwerp, te weten:

- een bord “stop politie”.

Gelast de bewaring ten behoeve van de rechthebbende van de in beslag genomen, nog niet teruggegeven voorwerpen, te weten:

- de Volvo C30

- het Swarovski kristal

- de sieraden en horloges waarvan vastgesteld is of wordt dat de echtgenote van verdachte de rechthebbende is.

Verklaart verbeurd de in beslag genomen, nog niet teruggegeven voorwerpen, te weten:

- de overige voorwerpen zoals genoemd in de beslaglijst (aangehecht).’

Blijkens de aan de bestreden uitspraak als bijlage II gehechte lijst van in beslag genomen voorwerpen betreft het hier een beslaglijst die als parketnummer ‘42/701091-12’ vermeldt en als naam van de verdachte ‘[betrokkene 2]’. Door een kennelijke vergissing is de verkeerde beslaglijst aan de bestreden uitspraak gehecht.

Het middel klaagt terecht dat de verbeurdverklaring niet naar behoren is gemotiveerd.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:527

Zaaknummer: 13/01890

Wetsartikelen: 33a Sr

RECHTSPRAAK

De vaststelling van het hof dat diverse eerdere veroordelingen ter zake van vermogensdelicten de verdachte kennelijk niet hebben weerhouden van het plegen van het bewezenverklaarde feit op 14 februari 2011, is gelet op het Uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 4 december 2012, niet zonder meer begrijpelijk, aangezien voormeld uittreksel daarvoor onvoldoende steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd. Het middel is terecht voorgesteld.

Het middel klaagt over de strafmotivering.

De Hoge Raad overweegt als volgt. De verdachte is ter zake van ‘diefstal door twee of meer verenigde personen, waarbij de schuldige het weg te nemen goed onder zijn bereik heeft gebracht door middel van verbreking’ gepleegd op 14 februari 2011, veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden. De strafoplegging is als volgt gemotiveerd:

‘De hierna te melden strafoplegging is in overeenstemming met de aard en de ernst van het bewezenverklaarde en de omstandigheden waaronder dit is begaan, mede gelet op de persoon van verdachte, zoals van een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting is gebleken.

Verdachte is met zijn medeverdachten - allen woonachtig in [plaats] - in de nacht/vroege ochtend naar Emmen gereden, kennelijk met geen ander doel dan het plegen van criminele feiten. Hun optreden heeft daarmee alles weg van een georganiseerde strooptocht in de provincie. Zeker nu verdachte geen enkele verklaring wenst te geven voor de redenen waarom en met welk doel hij en zijn medeverdachten deze reis midden in de nacht hebben ondernomen. Verdachte heeft door zijn handelen tot uitdrukking gebracht dat hij geen enkel respect heeft voor de eigendomsrechten van anderen.

Het hof houdt bij de strafoplegging rekening met een verdachte betreffend Uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 4 december 2012, waaruit blijkt dat verdachte reeds diverse malen is veroordeeld ter zake van vermogensdelicten, hetgeen hem er kennelijk niet van heeft weerhouden ook het onderhavige feit te plegen.

Gelet op de ernst van het feit, alsmede het strafrechtelijk verleden van de verdachte, acht het hof de door de politierechter opgelegde gevangenisstraf van twee maanden passend en geboden.'

De vaststelling van het hof dat diverse eerdere veroordelingen ter zake van vermogensdelicten de verdachte kennelijk niet hebben weerhouden van het plegen van het bewezenverklaarde feit op 14 februari 2011, is gelet op het Uittreksel Justitiële Documentatie d.d. 4 december 2012, niet zonder meer begrijpelijk, aangezien voormeld uittreksel daarvoor onvoldoende steun biedt. De strafoplegging is daarom ontoereikend gemotiveerd. Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak maar uitsluitend wat betreft de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 11-03-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:536

Zaaknummer: 13/00783

Wetsartikelen: 440 Sv